

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון יצחק גרוסמן ז"ל

בן מלכה ויחזקאל

נולד בירושלים

בתאריך כ"ה בחשוון תרצ"ז, 10/11/1936

התגורר בירושלים

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ' בסיוון תש"ל, 24/6/1970

נקבר בבית העלמין הצבאי נהריה

חלקה: 2 שורה: 7 קבר: 10

הותיר אחריו אישה ושני ילדים

בן 34 בנופלו

קורות חיים

בן יחזקאל ומלכה. נולד ביום כ"ה במרחשוון תרצ"ז (10.11.1936) בירושלים. למד בבית הספר היסודי "מוריה" ובבית הספר התיכון "מעלה", במגמה הריאלית. בתקופת לימודיו היה חניך "בני עקיבא" ולאחר מכן, עד לגיוסו, היה חבר בתנועת "הצופים".

בסוף יולי 1955 גויס לצה"ל והוצב לחיל השריון. בעת שירותו היה מדריך בבית הספר לשריון. הוא השתתף גם במערכת סיני כשריונאי. לאחר סיום שירותו הצבאי, המשיך את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, למד מתמטיקה ופיסיקה והשלים את לימודיו לתעודת הוראה תיכונית. הוא נשא את נפשו לעסוק בהוראה ולמרות שטענו כנגדו שההוראה עבודה קשה היא שאין שכרה בצידה, היה עונה: "אין מקצוע יפה יותר מהוראה. יש להשלים עם העובדה שהמשכורת אינה גבוהה אך אני מעדיף חיים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

פשוטים, מעניינים ומספקים על פני משכורות נוצצות, שריקנות בצידן". לעתים היה אומר: "כלום יש עוד מקצוע שבו מטיילים, לומדים ונהנים כמו ההוראה? בכיתה טמון עולם ומלואו!" הוא לימד בבית הספר התיכון בנהריה. נקי כפיים ובר לבב היה ותכונותיו אלו התבלטו ביחסו הצודק והוגן כלפי תלמידיו. יצחק, יותר מכל מורה אחר, הצליח להגיע לשילוב המיוחד שאליו מייחל כל מורה - להגיע להסרת המחיצות ולהתקרבות אל תלמידיו, תוך אמון הדדי מלא, ועם זאת לזכות ביחס של כבוד והערכה מצד תלמידיו. בהוראה מצא את עולמו וניסה לחבב על תלמידיו ובעיקר על בנו את התחביבים הרבים שלהם הקדיש זמנו, אחרי יום עבודתו בהוראה. יותר מכל אהב טיול וצילום. הוא רצה לחבב את נוף הארץ על תלמידיו ובייחוד על בנו. עוד טרם מלאו ליובל הבן חודשיים ומחצה, לקח אותו אביו לאכזיב, לטיול לאורך חוף הים, וברבות הימים נהגו לטייל יחד לאורך החוף כדי להשלים את אוסף האבנים של יובל. כשהיה יובל בן שלוש, כבר יצא עם אביו לטיול של חובבי הטבע, טיול שנעשה ברגל דווקא, כי מאז ומתמיד חלם יצחק שיובל בנו יצעד אתו יחד בצעדת שלושת הימים. האב והבן עסקו גם באיסוף בולים, באיסוף מטבעות מכל העולם לרבות מטבעות ישראל. יצחק אסף ומיין גם קטעי עיתונים שעסקו באירועים מעניינים, כגון הטיסה לחלל, ספורט ונושאים יהודיים. את יחסו ליהדות ולדת, שאב יצחק בעיקר מאביו ומביתו המסורתי. יצחק העריץ את אביו וגישתו המיוחדת לדת התבטאה גם באהבתו לתנ"ך, ובבקיאותו בו. יצחק נהג לספר לבנו יובל כמעט מדי ערב בערב סיפור מסיפורי התנ"ך וכשהגיע יובל לגיל ארבע ידע כמעט את כל הסיפורים האלה. רעיונותיו ואהבתו לארץ היו מבוססים בחלקם על הסיפורים מן התנ"ך. לאחרונה היה מדבר רבות על רעיון ההתנחלות בשטחים והיה אף מוכן לבצע זאת הלכה למעשה. אהבתו לירושלים הייתה לשם דבר בין ידידיו ומכריו. נאמנותו לשם ולמולדת הייתה נר לרגליו. היה לו יחס מיוחד לדת, שהתבטא בהאזנה למוסיקה חסידית ובעיקר לפרקי חזנות ששמע ברדיו ובכל הזדמנות, גם מעל תקליטים. עם כל העיסוקים האלה ניסה לעתים לעסוק בספורט, שהיה חביב עליו ואף נתקבל ל"מכון וינגייט". אך ברגע האחרון החליט בכל זאת ללמוד מתמטיקה. אך את יובל בנו אימן בשחיה ובכדורגל, מתוך תקווה שהתלמיד יעלה על רבו. כל מה שעשה, והוא עשה רבות, עשה מתוך הכרה מלאה, בדרכו שלו ומתוך שמחה של אמת, שמחת חיים שאין לה גבול. הכל נעשה באותו חיוך שאתו היה משכים קום, ומתוך אוירה רגועה. לבו היה מלא אופטימיות ובשמעו אנחה נפלטת היה אומר: "אני מבטיח שיהיה בסדר. אני בטוח שהכל ייגמר בכי טוב". כאשר פרצה מלחמת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ששת הימים לחם ברמת הגולן ואחר כך השתתף בפעולות בבקעת הירדן ובתעלה. בשירותו הצבאי הצליח לשלב טיולים קצרים והנאה, בכל מקום ובכל צורה. הוא היה מרבה לצלם ובכך פיתח את התחביב שלו, שסייע לו להתקשר לנוף. את רשמיו המלאים לא שמר לעצמו, אלא הרבה לכתוב מכתבים לביתו ולתלמידיו, ששתו בצמא את דבר חוויותיו. ביום כ' בסיון תש"ל (24.6.1970), מצא את מותו בחילופי אש עם האויב, בשעה שהגן על רמת הגולן. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בנהריה. הניח אישה ושני ילדים.

ביום השנה לנפילתו הוציא לאור בית-הספר התיכון העיוני בנהריה, אשר בו היה יצחק מורה ומחנך, חוברת בשם "יצחק", מלאה רשימות של תלמידים, מורים וידידים שלו; חדר תרבות הוקם לזכרו ולזכר תלמידים שנפלו; חורשה בת אלפיים עצים ניטעה לזכרו בחורשות כברי.

גרוסמן יצחק בן יחזקאל ומלכה. נולד ביום כ"ה במרחשוון תרצ"ז (10.11.1936) בירושלים. למד בבית הספר היסודי מוריה ובבית הספר התיכון מעלה. למד מתמטיקה ופיסיקה באוניברסיטה העברית בירושלים. נפל בעת חילופי אש עם האויב ברמת הגולן ביום כ' בסיון תש"ל (24.6.1970).

11.3.1970

לחווה, ג'רי ודורית צרור שלומות,

זה זמן רב מאוד שלא התכתבנו, וחושבני שאתם צריכים לשלוח תשובה, אך מכיוון שהיום יצאו מספר בולים חדשים, החלטתי לשגר מכתב זה, כשהרקע בוודאי, מזכיר לכם את בירת ישראל. רק ביום שישי האחרון (6.3.1970) השתחררתי משירות המילואים, שהפעם היה רציני ביותר. שירתתי באחד המוצבים על גדות התעלה והמתח היה עצום. פעמיים ירדו על המעוז שלנו זוג מטוסי סוחוי 7 והטילו 4 פצצות, שכל אחת בת 250 ק"ג, ולמזלנו החטיאו את המטרה ב-200 מ'. הפגזות רבות סבלנו, אולם החזרנו על כל פגז שלהם עשרה פגזים שלנו, לכן היו גם ימים שקטים, בהם המתח פג מעט.

בסיכום, כשהשתחררתי הייתי זקוק ליומיים מנוחה, ולא יכולתי להתחיל ללמד, כי נאלץ הייתי להתפרק מהמתח. להורים לא סיפרנו זאת, אלא לאחר שחזרתי ב"ה בריא ושלים.

בקרב - בחופשת פסח - כשנסע לירושלים נוכל להרבות בסיפורים. היפה בדבר, שצילמתי שקופיות רבות, אולם ביטחון-שדה החרים לי אותן, ושמואל מטפל עתה בבעיה זו. ואין לדעת מה יצא מזה. הרבה לא יכול לקרות לי, אבל אני אשתדל לקבל את השקופיות בחזרה בכל מחיר, כי לעיתונאים אמריקנים וגרמנים ושאר הארצות מרשים לצלם מעוזים שלמים, ולי יחרימו - אני אראה להם!!

שלום ולהשתמע